

Arrest

nr. 294 144 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2023, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied in het kader van zijn relatie met zijn Belgische partner.

1.2. Verzoeker diende in het voorjaar van 2021 een huwelijksaangifte in die werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, hetgeen door de familierechtbank werd bevestigd. Verzoeker stelde hoger beroep in tegen het vonnis van de familierechtbank.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 24 juni 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 5 november 2021 (RvV 5 november 2021, nr. 263 386).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 april 2023 wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone HERKO op 20.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer

Naam: B.(...) A.(...)

Voornaam: A.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 20 05.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1, van de wet

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten De betrokkene is niet in het bezit van een van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met D.(...) B.(...) K.(...) (°(...)) die de Belgische nationaliteit heeft Zijn intentie om te huwen geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig Inwonend kind hem niet automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar kinderen is van tijdelijke duur. de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Hij verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"A. Voorafgaand

Bij het nomen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft allé toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoeker van oordeel dat verweerster:

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het motiveringsbeginsel, en

Het redelijkheidsbeginsel schendt.

B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739. Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2(X)8, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concrete betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoeker onderhoudt al een hele tijd een relatie met mevrouw D.(...) B.(...) K.(...). Zij draagt de Belgische nationaliteit.

Zij deden eerder al een aanvraag om in het huwelijksbootje te mogen treden. Deze procedure is nog steeds lopende. Het koppel is in afwachting van het advies van het Openbaar Ministerie.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Hel respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoeker.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om stukken ter staving van de duurzame relatie bij te brengen dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren. Minstens had zij dienen te wachten op het resultaat van de aanvraag die verzoeker en mevrouw D.(...) B.(...) deden om in het huwelijk te kunnen treden, alvorens een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

D. De motiveringsplicht

1. Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De materiele motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 September 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Verzoeker is van oordeel dat verweerster haar materiele motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze :

Uw Raad zal samen met verzoeker vaststellen dat er nergens in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de hangende beroepsprocedure aangaande de weigering om in het huwelijk te mogen treden.

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid Lot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 September 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Het bestreden bevel vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch

gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

2.7. In zijn middel betwist verzoeker nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat *"betrokkene niet in het bezit (is) van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie"*, waardoor het bestuur in beginsel verplicht was hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.8. Verzoeker meent evenwel dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk is en een motiveringsgebrek vertoont omdat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezinssituatie en omdat het resultaat van zijn beroepsprocedure tegen de uitspraak van de familierechtbank niet werd afgewacht.

2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, wijst verzoeker op het gegeven dat hij al een hele tijd een relatie onderhoudt met zijn Belgische partner en dat zij een aanvraag hebben ingediend *"om in het huwelijksbootje te mogen treden"*. De Raad wijst erop dat in de beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met zijn gezinssituatie, maar dat er vraagtekens worden geplaatst bij het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven omdat dit werd ontwikkeld in een onregelmatige verblijfssituatie:

"Betrokkene diende een huwelijksdossier met D.(...) B.(...) K.(...) (°(...)) die de Belgische nationaliteit heeft

Zijn intentie om te huwen geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig Inwonend kind hem niet automatisch recht op verblijf. De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar kinderen is van tijdelijke duur. de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd

worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

De Raad stipt verder aan dat er *in casu* geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, maar van een eerste toelating, waardoor er, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Het onderscheid tussen de situaties waarin er sprake is van een positieve en/of een negatieve verplichting is eerder vaag (*European Court of Human Rights Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration (Updated on 30 April 2022)*, p. 33) waardoor het weinig dienstig is om te bepalen of in onderhavig geval de bestreden verwijderingsmaatregel een inmenging uitmaakt op het recht op gezinsleven van verzoeker, dan wel of dat deze maatregel moet worden bekeken vanuit de vraag of er op de overheid een positieve verplichting rust. In elk geval is het van belang dat de onderscheiden belangen van het individu en de samenleving op deugdelijke wijze tegen elkaar worden afgewogen (zie EHRM 4 december 2012, *Butt t.. Noorwegen*, nr. 47017/09, §78 en de daarin aangehaalde rechtspraak). Conform de rechtspraak van het EHRM stipt de Raad aan dat verzoeker op de hoogte diende te zijn dat het voortbestaan van zijn gezinsleven van bij aanvang onzeker was omwille van zijn onregelmatige verblijfssituatie, waardoor het treffen van een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §108). Het belang van de overheid bestaat in de handhaving van de openbare orde door de verblijfsreglementering te handhaven en verwijderingsmaatregelen te treffen in geval van onregelmatig verblijf. Verzoeker toont niet aan dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied disproportioneel is aan zijn gezinsleven in België.

Het gegeven dat verzoekers huwelijksintenties thans nog het voorwerp uitmaken van een gerechtelijke procedure, vormt een tegenindicatie betreffende het waarachtige karakter van dit gezinsleven en doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende verzoekers verblijfssituatie. Verzoeker brengt bovendien geen concrete informatie aan over deze beroepsprocedure en toont niet aan dat deze aanleiding heeft gegeven tot het vastleggen van een effectieve huwelijksdatum, hetgeen een schorsend effect kan hebben op de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel. Bovendien staat het verzoeker vrij om, indien er een huwelijksdatum zou worden bepaald, een visum aan te vragen met het oog op het huwelijk in België zodat hij zijn recht op gezinsleven kan effectueren.

2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker toont ook niet aan dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN